

Oktober 2008

Kära Nazareth-vänner!

Ser att ni fått brev från mig i oktober de två senaste åren. Det kan väl vara skäl i att upprätthålla den traditionen. Särskilt som jag har många goda nyheter den här gången.

Har nyligen fått ett resebrev från Anna (Lalitha) Almquist, som gästade Thanjavur tillsammans med sin mamma Margareta vid juletid förra året. Hon skickade också med fina färgfoton, som jag hoppas Britt-Marie på FFIA kan kopiera och få med i detta utskick.

Sr. Shantha har skrivit och berättat att man i september hade fjorton barn i Nazareth, nio flickor och fyra fem pojkar. På dagisavdelningen finns det tio barn.

Vidare tycks vi äntligen ha fått ordning på överföringen av pengarna från Göteborg till Thanjavur. Kyrkans administration har nämligen börjat fungera igen och dess kassör tar nu emot och vidarebefordrar pengarna till Nazareth. Det mycket försenade utskicket för första halvåret har nu kommit fram, och det är vår förhoppning att kunna sända det resterande beloppet för innevarande år i december.

Ytterligare ett glädjeämne är att vi fått bekräftelse från många fasta givare, varav många förbundet sig att ge regelbundet via autogiro.

Nu gläds vi både i Nazareth, på FFIA Bistånd och jag som kontaktperson för Nazareths Vänner. Tack skall ni ha!

Nu lämnar jag ordet till Anna att i ord och bild berätta om sina intryck från besöket i Thanjavur och mötet med barn och personal. Om det är fler som funderar på återbesök, så hör gärna av er.

Många, sköna hösthälsningar med sprakande färger och prasslande löv!

Bilder från utflykt till "The Garden"

En resa tillbaka till det som en gång var..

På julaftons kväll förra året lämnade min mor Maggan och jag Norrköping för att spendera natten på Arlandas hotell. En annorlunda julmiddag blev det verkligen, och våra förväntningar var höga. Vi var båda ganska nervösa som man kan förstå, men det var först när vi stod i incheckningskön som det på riktigt slog mig - Vi är nu äntligen på väg till Indien, och till staden där jag levde mina första år!

Flygresan till Indien var lång, men gick förvånansvärt bra. Mammans långa ben kanske inte var till hennes fördel, men med målet i sikte var det värt mödan.

När vi tillslut landade i Chennai möttes vi av en värme som var svår att förklara. Klockan var runt midnatt och det var varmt som en svensk sommardag. Människor och åter människor stod utanför terminalen och väntade på nära och kära. Mitt i virr-varret såg vi en taximan som höll upp en skylt med våra namn. En fördel med att ha förbeställt boende de första dagarna var att vi nu kunde känna oss avslappnade och säkra på att komma dit vi skulle helskinnade. Taxin tog oss till vårt hotell och vi checkade in, sen somnade vi!

När det var dags att lämna Chennai, möttes vi av min Gudmor Shanta och "mama" Khana. Efter en liten trip i staden bar det iväg mot Thanjavur i taxi. 5 timmar maximum sa den trevliga chauffören, men ack vad vi alla trodde fel. På grund av det fasliga regnet som varit någon månad tidigare, var vägarna totalt förstörda. Vilken ledde till en biltrip på ca 9 härliga timmar. Efter den resan var vi ganska möra och incheckningen på hotellet var en skön avslutning på en intensiv dag.

Dagen efter åt vi lunch med systrarna och sen begav vi oss till barnhemmet.

Det var ett otoligt starkt möte. Att se barnen stå där på trappan och sjunga för oss.. de sjöng och underhöll oss en bra stund, med fina uppträdande. Vi gav dem ballonger och annat smått och gott som de roade sig hjärtligt med. Vi hade fått med oss brev från vännerna i Svergie, som vi delade ut till Systrarna. Detta mottogs varm och guds välsignelse skickades med oss tillbaka till avsändarna!

Eftersom vi reste i juletider fick vi även möjligheten att fira nyårsafton på Indiskt vis. På dagen fick vi som nyårspresent varsin vacker sari, vi umgicks med våra vänner och slappade lite på hotellet. Framåt kvällen åkte vi till Bethania där systrarna bor och fick hjälp att klä oss i våra nya kläder.

När vi kom till kyrkan slogs vi av allt det vackra. Det var smyckat i mängder av lampor i olika färger, både invändigt och ute i trädgården. Alla var uppklädda och med sina blommor i håret och silkessari's var de ännu vackrare än till vardags.

Trots att vi inte förstod ett enda ord av gudstjänsten var det en väldigt trevlig kväll, som avslutades med kaffe och kaka i trädgården.

Under vår vistelse inföll årsdagen för barnhemmet. Samma dag firar också alla barnen sina födelsedagar, så vi passade på att handla massa roliga och bra leksaker -djur, kriter, bollar mm. Sedan begav vi oss fullastade till ett ordentligt barnkalas!!

Alla möten och intryck påverkade oss starkt och trots den oerhörda fattigdom som många lever i, slogs vi av hur givmilda och förnöjda människor var.

Det starkaste minnet båda mamma och jag bär med oss hem är dagen då vi tog med barnen på en picknick. Tillsammans med Anna, Sr Salome och några av de stora flickorna begav vi oss till "Garden" där barnen fick bada i en stor pool, äta glass och ta en tur med det lilla tåget. Tanken på att några av barnen gjorde allt det här för första gången gjorde oss rörda. Vi tänkte många gånger under vår resa på hur annorlunda livet i Sverige är i jämförelse med ett indiskt barns liv.

Vi hann även med ett besök till staden där jag föddes, Pattakottai, och Barnhemmet Bethlehem. Där bor barn som är lite äldre än de på Nazareth (mellan 7-17 år). Det var mestadels flickor och vi blev fullkomligt överrösta av blommor, uppmärksamhet och fingrar som förvånades över var lena hud och framförallt Maggans vita skin.

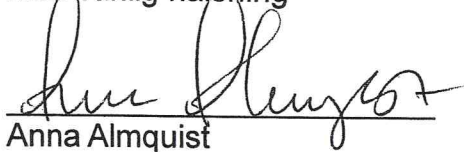
Dagarna innan vi skulle återvända hem till Sverige spenderade vi på tu man hand i Chennai. Att försöka smälta och ta in alla intryck var inte det lättaste, och de människor vi träffat på resan har för alltid en del i våra hjärtan.

Tillbaka i Sverige kom vardagen över oss ganska snabbt. Min flytt till Linköping och skolstart tog det mesta av min tid, medans min mor försökte kurera sig från sin ihärdiga hosta och förkylning.

Men vid flertalet tillfällen har vi satt oss ner, tillsammans eller med vänner, och tittat på alla bilder vi tog under vår resa.

Jag vill avsluta detta brev med ett stort tack till min mamma som gav mig den här otroliga upplevelsen- att få komma tillbaka till Indien och se platsen där allt började.

Med vänlig hälsning

Anna Almquist